

Sygn. akt: I C 1681/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Patrycja Derkacz

po rozpoznaniu 3 września 2020 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa G. A.

przeciwko R. D.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda G. A. na rzecz pozwanego R. D. 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 34 zł (trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw,

III. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie od powoda G. A. 86,35 zł (osiemdziesiąt sześć złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem kosztów opinii biegłego poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód G. A. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Nysie 30 sierpnia 2019 roku domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego R. D. 1000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że pozwany działając na zlecenie spółki (...) S.A. spowodował straty w plantacji leśnej prowadzonej przez powoda w miejscowości S.. Powód udzielił pozwanemu zgody na wejście na teren plantacji i tytułem zaliczki na poczet szkód spowodowanych działaniem pobrał od pozwanego kwotę 500 zł. Po zakończeniu prac powód ocenił szkodę na 1500 zł, przy czym jego zdaniem ta wartość jest znacznie zaniżona. Przyjęto ją z podobnego stanu faktycznego, w którym rozmiar szkód szacowały organy ścigania, co było podstawą wydania przez Sąd Rejonowy w Nysie nakazu zapłaty w sprawie o sygn. akt I Nc 302/16. W takim kontekście wezwano pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty. Pozwany ustanowił pełnomocnika i za jego pośrednictwem odmówił zapłaty. W ślad za pismem z 24 lipca 2019 roku uruchomiono procedurę mediacji przedsądowej z określeniem ostatecznej daty zapłaty. Wobec bezskutecznego upływu wskazanego terminu zapłaty powództwo okazało się konieczne.

Pozwany R. D. (k. 20-22) 25 października 2019 roku wniósł do tut. Sądu odpowiedz na pozew i domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano, że wskazana przez powoda kwota 500 zł została ustalona jako wysokość odszkodowania za poniesioną szkodę, nie stanowiła zaś jedynie zaliczki. Kwota ta została ustalona przez powoda i zaakceptowana przez pozwanego. Dokument przedłożony przez powoda - „oświadczenie o wyrażeniu zgody” nie został zaakceptowany i podpisany przez pozwanego. Dokument podpisany przez powoda i wydany pozwanemu został wypełniony po obu stronach, zaś na drugiej stronie jest pokwitowanie otrzymania 500 zł ustalonej za wycinkę drzewostanu, którego jakość była niezadowalająca. Ponad połowa drzew (olchy i jesiony) była ususzona, prace na działce powoda trwały dwie godziny, przy wyliczeniu 50 sztuk drzew liczone były odrosty od jednego pnia, obiektywnie zatem liczba drzew wycięta była co najmniej połowę mniejsza., co jednak nie miało znaczenia, bowiem strony uzgodniły wszystkie warunki wykonania przez pozwanego pracy. Aby dokonać zalesienia pod liniami elektroenergetycznymi wymagane jest uzyskanie planu zalesienia wraz ze szkicem. Z wiedzy posiadanej przez pozwanego wynika, iż powód nie występował o taki plan, co oznacza, że zadrzewienie pasa pod liniami elektroenergetycznymi, które było objęte wycinką wykonaną przez pozwanego było bezprawne i wykonane przez powoda na jego ryzyko. Urobek z wycinki drzew zgodnie z wolą powoda został mu pozostawiony i przez niego wykorzystany, co potwierdza oświadczenie z 15 kwietnia 2019 roku. Pozwany skierował do powoda odpowiedź na jego wezwanie do zapłaty wskazując, że jest ono nieuzasadnione.

Na rozprawie 3 września 2020 r. (k. 139) strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

7 lipca 2006 roku został sporządzony przez Nadleśniczego Nadleśnictwa P. na rzecz powoda G. A. plan zalesienia dot. działki ewidencyjnej nr (...) położonej w S., woj. (...), gmina P..

Zgodnie z planem zalesienia na areale 2,5 ha w pasie pod linią (0,12 ha) zalesienie winno obejmować nasadzenie sadzonek dębu, świerka i olszy w ilości: dąb 400 sztuk (0,05 ha), olsza 270 sztuk (0,05 ha), świerk 78 sztuk (0,02 ha).

Ilość drzew po wykonaniu zabiegów pielęgnacyjnych (czyszczenie wczesne) w okresie od 2007 do 2020 roku winna odpowiadać ilości drzew, określonej na podstawie założonych dwóch powierzchni próbnych, bezpośrednio przylegających do pasa pod linią, tj. próba I - 25 sztuk na powierzchni 0,013 ha, próba II - 12 sztuk na powierzchni 0,0044 ha. Zatem na powierzchni pasa pod linią powinno rosnąć najmniej 255 sztuk drzewek dębu, świerka i olszy. Faktycznie zaś na przedmiotowej powierzchni porosły drzewa w 90 % wskutek sukcesji naturalnej, a nie wskutek sztucznego odnowienia ilości gatunku i masie, które zostały ścięte przez pozwanego 15 kwietnia 2019 roku po uprzednim wyrażeniu zgody przez powoda.

Zalesianie na działce nr (...) należącej do powoda wykonane zostało 27 kwietnia 2007 roku zgodnie z planem zalesienia z 7 lipca 2006 roku sporządzonym przez Nadleśniczego Nadleśnictwa P.. Przeprowadzona w dniach 6-7 maja 2009 roku kontrola nie wykazała żadnych nieprawidłowości, czy uchybień.

Dowody: plan zalesienia k. 61-67, wyrys z mapy ewidencyjnej k. 68-69, opinia biegłego sądowego A. O. k. 87-92, uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. O. k. 126-127, zaświadczenie z 2.05.2007r. k. 115, protokół z 1.04.2009 r. k. 108-114.

(...) S.A. z siedzibą w K., a R. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G. oraz P. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firma (...) z siedzibą w G. 23 sierpnia 2018 roku została zawarta na okres 48 miesięcy umowa nr (...) (...) (...) na wykonanie usługi serwisowej wycinki drzew, krzewów, podrostów i gałęzi w pasie czynnych linii elektroenergetycznych SN na obszarze działania

(...) S.A. - C., O. i W., w tym na obszarze - w liniach (...) Oddział w O. – Region SN i nN N. – R. C. – RS R., a więc dot. również nieruchomości - działki ewidencyjnej nr (...) położonej w S., woj. (...), gmina P. należącej do powoda.

Dowód: umowa z 23.08.2018 r. k. 44-57, częściowo zeznania świadka P. D. k. 36, częściowo zeznania świadka R. K. k. 37.

Wykonawca umowy nr (...) (...) (...) z 23 sierpnia 2018 roku zgodnie z zapisami jej § 7 zobowiązany był do utrzymania w mocy przez cały okres trwania umowy, tj. 48 miesięcy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej OC, której zakres działalności objętej ochroną ubezpieczeniową będzie zgodny z przedmiotem umowy. Umowa ubezpieczenia powinna obejmować odpowiedzialność cywilną wykonawcy - R. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G. oraz P. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G. za szkody z tytułu czynów niedozwolonych (odpowiedzialność deliktowa) oraz odpowiedzialność cywilną za szkody wynikające z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (odpowiedzialność kontraktowa). Ochroną ubezpieczeniową winny zostać objęte szkody rzeczowe i osobowe wyrządzone osobom trzecim. Dodatkowo umowa ubezpieczenia powinna obejmować odpowiedzialność za szkody powstałe wskutek rażącego niedbalstwa. Obowiązek wykonawcy - R. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G. oraz P. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G. lub jego podwykonawcy do zawarcia i przedłużania ważności wymaganych umów ubezpieczenia OC nie może być w żadnym wypadku interpretowany jako ograniczenie odpowiedzialności wynikającej z umowy.

Dowód: umowa z 23.08.2018r. wraz z załącznikami k. 44-57, częściowo zeznania świadka P. D. k. 36.

Zgodnie z § 2 umowy nr (...) (...) (...) z 23 sierpnia 2018 roku do podstawowych obowiązków wykonawców pozwanego R. D. oraz P. D. należało między innymi ustalenie i powiadomienie właścicieli nieruchomości, na których prowadzona będzie wycinka o planowanym wejściu w teren oraz uzgodnienie miejsca terminu i sposobu wykonywania prac, jak też uzyskanie zgody na wycinkę od właścicieli terenów prywatnych. Za skuteczne powiadomienie uznano zgodnie z umową zawiadomienie na piśmie doręczone osobiście lub listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. W przypadku wystąpienia roszczeń finansowych od właścicieli nieruchomości z tytułu ich nieskutecznego powiadomienia o planowanym wejściu w teren firma (...) uprawniona była do obciążenia wykonawcy kwotą wynikającą z tego roszczenia. Ewentualne koszty związane z korzystaniem z nieruchomości oraz odpowiedzialność za szkody wyrządzone na tych nieruchomościach zgodnie z umową ponosił wykonawca. Wykonawca ponosił również wszelkie koszty, w tym odszkodowawcze związane z uzyskaniem zgody na wejście w teren lub wynikające z uzgodnień z właścicielami nieruchomości, użytkownikami wieczystymi czy posiadaczami nieruchomości, zarządcami nieruchomości lub wynikających z zezwoleń organów administracji publicznej na wycinkę drzew, krzewów, podrostów i gałęzi lub z innych decyzji niezbędnych do wykonania prac wycinkowych. Wykonawca zobowiązany był również do magazynowania, transportu, zagospodarowania lub unieszkodliwiania odpadów, w tym niebezpiecznych, powstałych w wyniku wykonywania prac na podstawie umowy na wykonanie usługi serwisowej wycinki drzew, krzewów, podrostów i gałęzi w pasie czynnych linii elektroenergetycznych SN na obszarze działania (...) S.A. w C. i W. zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi gospodarki odpadami oraz wymogami (...) S.A. z siedzibą w K., o ile takie zostały przekazane wykonawcy - R. D. oraz P. D..

Za prawidłowe wykonanie przedmiotu tej umowy strony ustaliły określone w jej § 3 wynagrodzenie wraz z podatkiem VAT, które zawierało wszelkie koszty niezbędne do prawidłowego zrealizowania przez wykonawcę przedmiotu umowy w tym koszty wymaganych uzgodnień i dojazdów do miejsc gdzie nastąpi wykonanie wycinki oraz koszty utylizacji i wywiezienia gałęzi.

Zgodnie z § 4 umowy nr (...) (...) (...) z 23 sierpnia 2018 roku wykonawcy R. D. i P. D. byli zobowiązani dostarczyć zamawiającemu – (...) S.A. z siedzibą w K. w terminie do 10 dni roboczych po zakończeniu kwartału serwisowego kompletnej prawidłowej dokumentacji wymaganej do przeprowadzenia odbioru, tj. /1/ raport z wykonanych prac sporządzony zgodnie z załącznikiem nr 4 do umowy; /2/ oświadczenie o dokonaniu utylizacji gałęzi, drewna

bądź zagospodarowaniu przez właściciela nieruchomości według uzgodnień z właścicielem nieruchomości; /3/ oświadczenie o uporządkowaniu i przywróceniu terenu objętego wycinką do stanu pierwotnego; /4/ oświadczenie wykonawcy o wypłaceniu należnych odszkodowań oraz opłat za usunięcie drzew i krzewów oraz zastępcze nasadzenie drzew, jeśli było wymagane; /5/ oświadczenie o uzyskaniu zgód oraz wymaganych prawem zezwoleń.

Wykonawcy R. D. i P. D. zgodnie z § 5 umowy jako podmiot korzystający ze środowiska był obowiązany do przestrzegania wymagań ochrony środowiska na podstawie obowiązujących przepisów. Jednocześnie jako wytwórca i posiadacz wszelkich odpadów powstających w wyniku realizacji przedmiotu umowy zobowiązany był także do prawidłowego zagospodarowania odpadów, tj. zapewnienia bezpiecznych dla ludzi i środowiska warunków gromadzenia odpadów w miejscu realizacji przedmiotu umowy oraz transportu z tych miejsc do miejsc magazynowania, zbierania lub przetwarzania odpadów. Wykonawcy nie byli uprawnieni, aby w miejscu realizacji przedmiotu umowy: wwożono lub wnoszono odpady, które nie powstały w związku z realizacją przedmiotu umowy; gromadzono w miejscach i warunkach nie uzgodnionych z zamawiającym odpadów powstałych w związku z realizacją przedmiotu umowy; spalano lub zakopywano odpady i inne materiały; wprowadzano ścieki bytowe i ścieki przemysłowe do urządzeń kanalizacyjnych przeznaczonych do odprowadzania wód opadowych a także by wprowadzano ścieki opadowe i wody drenażowe do kanalizacji sanitarnej; wprowadzano do urządzeń kanalizacyjnych i systemów gospodarki wodno-ściekowej odpady stałe, odpady płynne niemieszające się z wodą, substancje palne i wybuchowe, substancje żrące i toksyczne, i tym podobne, określone w ustawie z 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Wykonawca - R. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G. oraz P. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G. ponosi wszelkie konsekwencje prawne i finansowe wynikające z niewłaściwego lub niezgodnego z prawem wykonania przedmiotu umowy. Odpowiedzialny jest również za właściwe wykonanie robót, zapewnienie warunków bezpieczeństwa pracy oraz za metody organizacyjno-techniczne stosowane w miejscu pracy na podstawie przedmiotowej umowy.

Dowód: umowa z 23.08.2018r. wraz z załącznikami, k. 44-57.

Pozwany R. D. w kwietniu 2019 roku skontaktował się telefonicznie z powodem G. A. w celu ustalenia spotkania. Podczas spotkania 15 kwietnia 2019 roku strony ustaliły liczbę drzew podlegającą wycięciu oraz wysokość odszkodowania, tj. 500 zł, która została wpłacona pozwanemu przed rozpoczęciem wycinki drzew.

Powód G. A. 15 kwietnia 2019 roku wyraził zgodę na wykonanie prac związanych z wycinką, przycinką drzewostanu znajdującego się pod oraz wokół linii elektroenergetycznych 15 kV oznaczoną jako R. C.-R., która przebiega przez teren będący własnością powoda zgodnie z wymaganiami postanowień określonych przez zapisy norm PN-E- (...) -1, PN- (...) -1, PN- (...) -1 w zakresie minimalnych odległości przewodu nieuziemionego linii energetycznej od drzewostanu. Jednocześnie powód wyraził zgodę na wycinkę drzew, które ze względu na ukształtowanie podłoża, pod wpływem ciężaru opadu atmosferycznego mogą przewrócić się na linię a znajdują się na skraju określonego pasa wycinki, w tym w szczególności drzewa suche.

Powód G. A. oświadczył, że po zakończeniu prac i uporządkowania terenu i ułożeniu urobku w stosy przez wykonawcę, zagospodaruje urobek we własnym zakresie i na własny koszt. W tym samym dniu strony uzgodniły wysokość odszkodowania na kwotę 500 zł, którą powód otrzymał w gotówce na poczet poniesionych szkód.

Wszystkie ścięte drzewa nie przedstawiały jakiegokolwiek wartości techniczno- użytkowej i przeznaczone mogły być na opał jako grubizna opałowa o symbolu S4 oraz drobnica opałowa gałęzi o symbolu M2. W wyniku pomiaru wszystkich ściętych drzew przez biegłego sądowego ustalono, że pniaki po ściętych drzewach olszy nr 1 i nr 2 zostały wycięte poza linią SN tzn. poza odległością przekraczającą 5 m strefy serwisowej, albowiem znajdują się w odległości 5,8 m i 6,2 m, przy czym nie ustalono jaki udział długości zajmuje pas drogowy. Pozostałe ścięte drzewa w liczbie 53 nie przekraczają linii 5 m i pozostają w strefie serwisowej.

W sumie na nieruchomości powoda wycięto 56 sztuk drzew (50 olszy i 6 wierzby), zaś masa pozyskanego drewna dotycząca trzech drzew olszy wynosi 1,44 m³. Nie zostały przez pozwanego wycięte świerki i jasony.

Pasy ochronne wyznacza się w związku z zagrożeniem powodowanym przez linie średniego lub wysokiego napięcia, co może stanowić zagrożenie w zakresie życia ludzkiego. L. pasa ochronnego przebiegają na wysokości 6-10 metrów. Zalesienie pod linią może prowadzić do zagrożenia życia. Nie ma żadnego obowiązku wznowienia plantacji pod linią pasa ochronnego znajdującą się u powoda, na której doszło do wycięcia drzew.

Powierzchnia gruntu pod linią energetyczną określana jest mianem pasa serwisowego, zaś pas ochronny nie znajduje się jedynie pod linią. U powoda przewody zajmują od 4 do 0,7 metra. L. u powoda jest linią średniego napięcia – 1 kV, odległość od skrajnych przewodów wynosi 5 metrów. Pas ochronny na działce powoda ma kształt trapezu. Poza pasem ochronnym drzewa u powoda były już wcześniej przycinane, a po tym nie było już dokonanego zalesienia. W pasie strefy serwisowej znajdowały się 53 drzewa opisane pod pozycją nr 3- 49 zestawienia (k. 91), które zostały ścięte, tj. 46 olch i 7 wierzb.

Ustalona wysokość szkody w wysokości 18,98 zł zawiera się w wycenie wartości wyciętych drzew olszy znajdujących się poza linią SN, tj. poza odległością przekraczającą 5m strefy serwisowej, opisane pod pozycją nr 1- 2 zestawienia (k. 91).

Dowód: częściowo przesłuchanie powoda G. A. k. 71, częściowo przesłuchanie pozwanego R. D. k. 71-72, oświadczenie z 15.04.2019 r. k. 9, 25, 116, częściowo zeznania świadka P. D. k. 36-37, opinia biegłego sądowego A. O. k. 87-92, uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. O. k. 126-127.

Powód G. A. pismem z 3 lipca 2019 roku wezwał pozwanego R. D. do zapłaty 1024,50 zł tytułem odszkodowania za zniszczenie drzewostanu w plantacji leśnej powoda w miejscowości S. w terminie 14 dni od daty pisma pod rygorem wytoczenia powództwa.

Pismem z 8 lipca 2019 roku pozwany R. D. w odpowiedzi na wezwanie od zapłaty z 3 lipca 2019 roku wskazał, że wezwanie do zapłaty, wobec zawartej przez strony umowy, jest bezprzedmiotowe. Jednocześnie wskazano, że powód 15 kwietnia 2019 roku wyraził zgodę na wykonanie przez pozwanego prac związanych z wycinką/przycinką drzewostanu znajdującego się pod oraz wokół linii elektroenergetycznej 15 kV przebiegającej przez jego teren. W związku z planowaną wycinką powód zgłosił roszczenie o zapłatę 500 zł tytułem odszkodowania za wycinkę/przycinkę dot. ok. 50 drzew i kwotę tę otrzymał, co potwierdził własnoręcznym podpisem. Do wykonania prac nie były zgłaszane żadne zastrzeżenia. W wezwaniu nie przedstawiono również żadnego wyliczenia kwoty 1500 zł.

Powód G. A. w piśmie z 24 lipca 2019 roku podtrzymał swoje żądanie zapłaty 1000 zł wskazując termin płatności do 1 sierpnia 2019 roku pod rygorem wytoczenia powództwa. Jednocześnie wskazano, że wypłacone powodowi 500 zł stanowiło jedynie zaliczkę na poczet ewentualnie powstałej szkody, która jest znacznie większa. Kwota ta nie obejmowała całego roszczenia.

Dowód : bezsporne, a nadto: wezwanie do zapłaty k. 5, pismo z 8.07.2019 r. k. 26, pismo z 24.07.2019 r., k. 6-8, częściowo przesłuchanie pozwanego R. D., k. 71-72.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że właściciel nie może się sprzeciwić użyciu a nawet uszkodzeniu lub zniszczeniu rzeczy przez inną osobę, jeżeli to jest konieczne do odwrócenia niebezpieczeństwa grożącego bezpośrednio dobrom osobistym tej osoby lub osoby trzeciej. Może jednak żądać naprawienia wynikłej stąd szkody (art. 142 § 1 k.c.). Przepis powyższy stosuje się także w razie niebezpieczeństwa grożącego dobrom majątkowym, chyba że grożąca szkoda jest oczywiście i niewspółmiernie mniejsza aniżeli uszczerbek, który mógłby ponieść właściciel wskutek użycia, uszkodzenia lub zniszczenia rzeczy (art. 142 § 2 k.c.). Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych,

do części składowych gruntu należą w szczególności budynki i inne urządzenia trwale z gruntem związane, jak również drzewa i inne rośliny od chwili zasadzenia lub zasiania (art. 48 k.c.). W granicach określonych przez społeczno-gospodarcze przeznaczenie gruntu własność gruntu rozciąga się na przestrzeń nad i pod jego powierzchnią. Przepis ten nie uchybia przepisom regulującym prawa do wód (art. 143 k.c.). Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia (art. 415 k.c.). Kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności (art. 429 k.c.).

W dalszej kolejności zauważyć należy, że bezsporne w niniejszej sprawie pomiędzy stronami były: fakt zawarcia pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w K. a pozwanym R. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G. umowy nr (...) (...) (...) z 23 sierpnia 2018 roku na wykonanie usługi serwisowej wycinki drzew, krzewów, podrostów i gałęzi w pasie czynnych linii elektroenergetycznych SN na obszarze działania (...) S.A. - C., O. i W., w tym na obszarze - w liniach SN oddział w O. – Region SN i nN N. – R. C. – RS R., wyrażenie zgody przez powoda na wycinkę drzew, wypłata przez pozwanego na rzecz powoda 500 zł tytułem dokonania wycinki drzew, powstanie szkody, odpowiedzialność pozwanego na podstawie § 2 pkt 9 i 19 umowy nr (...) (...) (...) z 23 sierpnia 2018 roku, oraz art. 142 k.c., a także istnienie po stronie pozwanego procesowej legitymacji biernej, jako zobowiązanego do naprawienia powstałej szkody. Sporna w sprawie pozostawała jedynie kwestia wysokości szkody oraz to, czy 500 zł wypłacone przez pozwanego stanowiło uzgodnioną wysokość naprawienia szkody, czy też jedynie zaliczkę.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na dowodach dokumentarnych w postaci dokumentów przedłożonych przez strony postępowania opisanych dokładnie pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego oraz na podstawie dowodów osobowych z zeznań świadków P. D. i R. K., jak też z przesłuchania stron. Treść przedmiotowych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, jak również nie budziła ona zastrzeżeń Sądu, gdyż dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i nie wykazywały oznak przerobienia, czy chociażby próby zniekształcenia ich zawartości. Stąd też w ocenie Sądu stanowiły one wiarygodny materiał dowodowy nadający się do poczynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych.

Ponadto Sąd w pełni uznał za wiarygodne zeznania świadków P. D. i R. K. w zakresie w jakim poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, gdyż korespondują one ze sobą, jak też z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, uzupełniają się wzajemnie, a także tworzą spójną i logiczną całość. Nie były także w jakikolwiek sposób kwestionowane, nie zaprzeczano prawdziwości ich twierdzeniom. Sąd nie dopatrył się podstaw do podważenia ich wiarygodności. W tym miejscu należy również wskazać, że Sąd przy ocenie zeznań świadka P. D. wziął pod uwagę bliskie relacje świadka z pozwanym, jednakże w ocenie Sądu nie było powodu dyskredytacji jego zeznań w zakresie przedstawionych okoliczności, albowiem zeznania te układały się w logiczną całość. Pozostała treść zeznań obu świadków, nie mająca znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, nie stanowiła ustaleń faktycznych i nie została uwzględniona pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego sprawy.

Sąd w pełni za wiarygodne uznał również zeznania pozwanego, natomiast powoda jedynie w części, w obu przypadkach w zakresie w jakim poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, gdyż korespondują one ze sobą, jak też z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, uzupełniają się wzajemnie, a także tworzą spójną i logiczną całość. Sąd nie dopatrył się podstaw do podważenia ich wiarygodności w tym zakresie. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim ten wskazał, że po negocjacjach z pozwanym strony wspólnie porozumiały się co do wysokości wynagrodzenia, które miało zostać ustalone w ten sposób, że pozwany wypłaci powodowi 500 zł tytułem zaliczki, a właściwa wysokość odszkodowania zostanie ustalona przez komisję spółki (...), jak też w zakresie w jakim powód wskazał, że zastrzegł pozwanemu, że kwotę 500 zł traktuje tylko jako część odszkodowania, albowiem okoliczności te nie zostały w żaden sposób wykazane w postępowaniu, zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie

nie pozwala na ustalenie powyższego. W pozostałym zaś zakresie zeznania stron jako nie przydatne do rozstrzygnięcia sprawy nie stanowiły ustaleń faktycznych.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się również na dowodzie z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód w uprawach i płodach rolnych spowodowanych przez zwierzynę łowną oraz warunki i zdarzenia atmosferyczne, szacowania zniszczeń w zadrzewieniach i trawnikach, szacowania szkód w pasiekach powstałych wskutek choroby pszczół i niewłaściwego stosowania środków ochrony roślin w uprawach rolnych, ogrodnictwie i sadownictwie, użądleń pszczół. Przedłożone dokumenty, przeprowadzony dowód osobowy, a także dopuszczona opinia biegłego sądowego pozwoliły Sądowi dokonać ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Tutejszy Sąd w pełni uznał opinię biegłego sądowego za pełnowartościowy dowód i na jej podstawie w przeważającym zakresie dokonał ustaleń faktycznych w zakresie wysokości powstałej szkody. Wskazana opinia sądowa jest rzetelna, a zawarte w niej wnioski są poparte wiedzą i doświadczeniem zawodowym biegłego sądowego. Poza tym nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Co prawda powód w piśmie z 27 czerwca 2019 roku złożył zarzuty kierowane do opinii biegłego sądowego wskazując, że działka powoda ma 17 arów, nie jak wskazał biegły sądowy 12 arów; po dokonaniach pozwanego - wycinka drzew - powód ponownie zmuszony będzie dokonać nakładów w celu odnowienia całej plantacji, czego zdaniem powoda biegły sądowy nie wziął pod uwagę przy sporządzaniu pisemnej opinii; przygotowanie działki pod nasadzenia przez powoda kosztowało wiele czasu i nakładów; oczywistą metodą liczenia szkody winno być zdaniem powoda przyjęcie aktualnej cenowo metody odtworzeniowej; ustalenie przez biegłego sprzecznych informacji, że pozwany dokonał wycinki raz 56 drzew, a ponownie już tylko 49 drzew; brak uwzględnienia w opinii ściętych jesionów i świerków. Pozostałe zaś podniesione zarzuty nie miały żadnego związku z przedmiotem sprawy. Jednakże biegły sądowy na rozprawie 6 lipca 2019 roku podtrzymał sporządzoną przez siebie pisemną opinię i odniósł się do tych zarzutów wskazując, że powodem przyjęcia, że szkodą powoda jest wycięcie jedynie drzew opisanych pod pozycją nr 1-2 zestawienia (k. 91) - olch znajdujących się poza pasem serwisowym pięciometrowym, ponadto biegły wskazał, że ścięte drzewa były już wcześniej przycinane i po tym wcześniejszym przycinaniu nie było dokonanego przez powoda zalesienia; plan zalesień sporządzony przez Nadleśnictwo P. i wszystkie plany zalesień nie uwzględniają powierzchni pod liniami energetycznymi; nie zostały przez pozwanego wycięte świerki i jesiony dlatego brak ich w opinii; pasy ochronne wyznacza się w związku z zagrożeniem powodowanym przez linie średniego lub wysokiego napięcia, bowiem zalesienie pod linią co może stanowić zagrożenie w zakresie życia ludzkiego; a linie pasa ochronnego przebiegają na wysokości 6-10 metrów; nie ma żadnego obowiązku wznowienia przez powoda plantacji pod linią pasa ochronnego, tj. w miejscu wycięcia drzew.

Sąd przyjął ustalenia biegłego sądowego za własne w zakresie w jakim zostało to opisane dokładnie pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sytuacji, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne, jak to miało miejsce w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu biegły sądowy dysponuje wiedzą fachową z zakresu problematyki dotyczącej niniejszej sprawy. Sąd wskazuje również, że dokonał ustaleń faktycznych w sprawie na podstawie tejże opinii albowiem jest ona logiczna i spójna. Istotne okazało się również to, że opinia pod względem merytorycznym była przydatna do rozstrzygnięcia sprawy. Celem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w niniejszej sprawie było ułatwienie sądowi rozstrzygającemu sprawę ustalenie wysokości powstałej szkody spowodowanej wycinką drzew 15 kwietnia 2019 roku.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie również regulację przepisu art. 6 k.c. zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Z treści przepisu art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Przepis ten stanowi zobowiązanie dla sądu do rozstrzygnięcia sprawy na niekorzyść strony opierającej swoje powództwo na twierdzeniu o istnieniu pewnego faktu, który następnie w toku postępowania nie zostaje

udowodniony. W myśl przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Obowiązek dokonywania selekcji faktów i dowodów w tym zakresie spoczywa na sędzi. Zgodnie z regułami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Art. 6 k.c. określa więc reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (zob. wyr. Sądu Najwyższego z 3 października 1971 roku, II PR 313/69, LEX; wyr. Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 29 grudnia 2003 roku, I ACA 1457/03, LEX; wyr. Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, LEX). W świetle powyższego zatem obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność ich twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne, doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (zob. wyr. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 27 listopada 2014 roku, I ACA 677/14, LEX).

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w K. uprawnione było na podstawie treści art. 142 § 1 k.c. do wycięcia lub zlecenia wycięcia drzew znajdujących się w pasach czynnych linii elektroenergetycznych na prywatnych gruntach, bowiem nadmierny rozrost drzew w niewłaściwym miejscu powoduje zagrożenie porażenia prądem oraz możliwość uszkodzenia linii energetycznej, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Zaś właściciel nieruchomości – gruntu, na którym znajdują się dane drzewa nie ma żadnej możliwości by sprzeciwić się ich wycięciu, jednak uprawniony jest do otrzymania stosownego odszkodowania za wycięte drzewa. Następnie zauważyć należy, że przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w K. zawarło z R. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G. – pozwanym w procesie oraz P. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G. 23 sierpnia 2018 roku umowę nr (...) (...) (...) na wykonanie usługi serwisowej wycinki drzew, krzewów, podrostów i gałęzi w pasie czynnych linii elektroenergetycznych SN na obszarze działania (...) S.A. - C., O. i W., w tym wycinania drzew znajdujących się na prywatnych nieruchomościach. W umowie tej zastrzeżono, że ewentualne koszty związane z korzystaniem z nieruchomości oraz odpowiedzialność za szkody wyrządzone na tych nieruchomościach zgodnie z umową ponosi pozwany - R. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) z siedzibą w G.. Uregulowany w umowie również, że pozwany ponosi wszelkie koszty, w tym odszkodowawcze związane z uzyskaniem zgody na wejście w teren lub wynikające z uzgodnień z właścicielami nieruchomości. Zatem pozwany ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą za szkody powstałe w związku z wykonaniem umowy, której przedmiotem było dokonanie wycinki drzew u powoda (art. 429 k.c.). Nie ulega bowiem wątpliwości, że powierzenie przez spółkę (...) S.A. z siedzibą w K. wykonania usługi serwisowej wycinki drzew, krzewów, podrostów i gałęzi w pasie czynnych linii elektroenergetycznych SN na obszarze działania (...) S.A. - C., O. i W. profesjonalnemu podmiotowi, tj. firmie pozwanego R. D. - spełnia wymogi zawarte w art. 429 k.c. i zwolniło z odpowiedzialności odszkodowawczej spółkę (...) S.A. z siedzibą w K.. Umowa nr (...) (...) (...), za ewentualne działanie pozwanego, które mogło doprowadzić do powstania szkody w mieniu powoda.

W przedmiotowej sprawie powód G. A. domagał się odszkodowania za szkodę w uprawie leśnej, do której miało dojść przy wykonywaniu przez pozwanego R. D. wycinki drzewostanu na zlecenie firmy (...) S.A. z siedzibą w K., związanej z tym, że uprawa leśna częściowo znajduje się pod linią energetyczną. Wycinka drzew w pasie czynnym linii elektroenergetycznej dokonana przez pozwanego R. D. 15 kwietnia 2019 roku na nieruchomości powoda G. A. - działki ewidencyjnej nr (...) położonej w S., woj. (...), gmina P. spowodowała szkodę w wysokości 18,98 zł. Powód otrzymał na poczet szkody kwotę 500 zł, co nie było kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. W sprawie istotne było jednak ustalenie, czy wypłacona kwota stanowiła umowną wysokość odszkodowania, czy tylko zaliczkę na jego poczet. Po pierwsze powód w żaden sposób nie wykazał, ażeby strony umówiły się na inną kwotę odszkodowania, czy też ustaliły, że wypłacona 15 kwietnia 2019 roku kwota 500 zł stanowiła jedynie zaliczkę na poczet tegoż odszkodowania, bowiem powyższe nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaś zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia tego faktu spoczywał na powodzie. Po wtóre, jak wynika z opinii biegłego sądowego, szkoda powstała na skutek wycinki drzew dokonanej przez pozwanego wyniosła jedynie 18,98 zł, zatem kwota 500 zł w pełni naprawiła wyrządzoną szkodę.

Mając na uwadze powyższe, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem kwota 500 zł, która została wypłacona przez pozwanego R. D. 15 kwietnia 2019 roku w wysokości 500 zł zrekompensowała w całości poniesioną przez powoda szkodę. Z tego względu orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów, zawarte w pkt II sentencji wyroku, oparto o dyspozycję przepisu art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony - koszty procesu (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Stroną wygrywającą postępowanie okazał się pozwany. Na niezbędne koszty procesu pozwanego złożyła się kwota 270 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, oraz kwota 34 zł tytułem zwrotu dwóch opłat skarbowych od pełnomocnictwa. Zatem taką kwotę powinien powód zwrócić pozwanemu jako poniesione koszty niezbędne dla obrony swych praw przed sądem.

Sąd na mocy postanowienia z 16 czerwca 2020 roku (k. 95) przyznał biegłemu sądowemu A. O. wynagrodzenie za sporządzenie w sprawie opinii pisemnej w łącznej wysokości 1086,35 zł. Powyższa kwota została wypłacona w kwocie 1000 zł z zaliczki uiszczonej przez powoda 25 listopada 2019 roku (k. 42), a w pozostałym zakresie, tj. 86,35 zł tymczasowo z budżetu Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie. Z tego względu z uwagi na przegraną powoda należało obciążyć go na rzecz Skarbu Państwa tą kwotą w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. co orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku.